

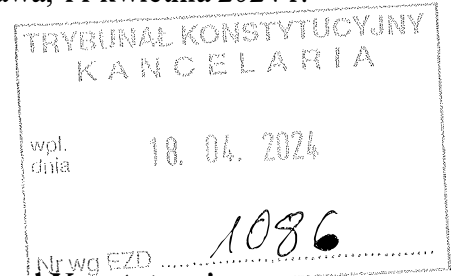

KRAJOWA RADA SĄDOWNICTWA

Nr WP.022.2.2024

Dot. sygn. akt U 1/24

Warszawa, 11 kwietnia 2024 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Pismo procesowe Krajowej Rady Sądownictwa

Krajowa Rada Sądownictwa, podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie zawarte w uchwale nr 99/2024 z 14 lutego 2024 r. oraz przedstawia argumentację odnoszącą się do pisma Ministra Sprawiedliwości z 22 marca 2024 r., wnosząc o pominięcie przedstawionych w piśmie Ministra Sprawiedliwości tez.

W ocenie Rady, po złożeniu pisma przez Ministra Sprawiedliwości przedmiotowa sprawa zainicjonowana wnioskiem Rady dojrzała do merytorycznego rozpoznania, w konsekwencji Krajowa Rada Sądownictwa wnosi o niezwłoczne wyznaczenie rozprawy.

Uzasadnienie

1. **Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie legitymacji Rady.** Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo wykazała swoją legitymację we wniosku z 14 lutego 2024 r. Argumentacja przedstawiona w piśmie Ministra Sprawiedliwości nie znajduje potwierdzenia w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, który rozstrzygał merytorycznie w sprawach inicjowanych przez Krajową Radę Sądownictwa, czy też w sprawach, do których Rada przystąpiła. Krajowa Rada Sądownictwa nie zgadza się w powyższym stanowiskiem Ministra Sprawiedliwości i wskazuje, że posiada legitymacje skargową w zakresie określonym we wniosku z 14 lutego 2024 r.
2. Stanowisko Ministra Sprawiedliwości nie znajduje również potwierdzenia w obowiązujących przepisach ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269 z późn. zm.), w której zawarty tryb wyboru

członków Rady nie został zakwestionowany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Stanowisko Ministra Sprawiedliwości stanowi jedynie deklarację polityczną i nie zawiera żadnej merytorycznej argumentacji. Nie polega ono na logice, albowiem w sytuacji utraty przez Krajową Radę Sądownictwa przymiotu organu konstytucyjnego o kompetencjach określonych w art. 186 Konstytucji RP, przykładowo z powodu trwałego braku członków Rady w stopniu niepozwalającym na procedowanie, cały proces legislacyjny wymagający opiniiowana przez Krajową Radę Sądownictwa projektów aktów prawnych uległby wstrzymaniu. Minister Sprawiedliwości, wbrew twierdzeniom zawartym w piśmie, szanując konstytucyjny obowiązek i uprawnienie Rady do opiniowania aktów prawnych, przedkłada zaś kolejne projekty aktów prawnych do zaopiniowania.

3. Minister Sprawiedliwości uznaje zatem legalny, konstytucyjny charakter Rady w zakresie prawa i obowiązku opiniowania projektów aktów prawnych (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP), a jednocześnie kwestionuje w piśmie z 22 marca 2024 r. konstytucyjny charakter Rady w zakresie prawa do wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 2 Konstytucji RP).
4. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 18 lipca 2007 r., sygn. K 25/07 (OTK-A 2007, Nr 7, poz. 80), stwierdził, że „Rada – jak żaden inny konstytucyjny organ państwa – jest powołana do ochrony niezależności sądów i niezawisłości sędziów.”. Wskazał, że „systematyka Konstytucji nakazuje, aby uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa były traktowane całościowo, zaś kwestia stania na straży nie ogranicza się jedynie do monopolu w zakresie opiniowania nominacji sędziowskich czy też projektów przepisów w zakresie określonym przez art. 186 ust. 1 Konstytucji, ale również, w razie uznania przez Radę takiej konieczności, do skorzystania z uprawnienia określonego w art. 186 ust. 2 Konstytucji, czyli wystąpienia do Trybunału”. Uprawnienia KRS należy traktować całościowo, a tym samym stanowisko Ministra Sprawiedliwości jest sprzeczne z przywołanym wzorcem konstytucyjnym i nie jest oparte na logice.
5. Na marginesie Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, iż przywoływane przez Ministra Sprawiedliwości twierdzenia, w kontekście wyboru członków KRS, iż „Konstytucja nie przewiduje domniemania kompetencji na rzecz Parlamentu” mijają się z treścią art. 4 ust. 2 Konstytucji RP, który nie domniemuje, a jednoznacznie stanowi, iż Naród sprawuje władzę przez swoich przedstawicieli lub bezpośrednio, w tym także władzę

w zakresie wyboru członków lub piastunów konstytucyjnych organów Rzeczypospolitej Polskiej.

6. **Stanowisko Rady w zakresie statusu sędziów Trybunału Konstytucyjnego.** Rada podkreśla, iż nie podziela stanowiska Ministra Sprawiedliwości, które podobnie jak w odniesieniu do legitymacji Rady ma wyłącznie charakter deklaracji politycznej i jest całkowicie błędne. Sam Minister Sprawiedliwości zauważył w piśmie, iż Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wypowiadał się co do podnoszonych przez Ministra zarzutów, które nie zostały podzielone w orzecznictwie Trybunału. Ponowne podnoszenie tych samych kwestii stanowi wyraz braku poszanowania orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, wbrew treści zasady konstytucyjnej wyrażonej w art. 190 ust. 1 Konstytucji RP.
7. **W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Minister Sprawiedliwości nie przedstawił argumentacji merytorycznej odnoszącej się do zarzutów podniesionych przez Radę we wniosku z 14 lutego 2024 r. Zrezygnował tym samym z obrony swojego stanowiska wyrażającego się w wydaniu aktu prawnego, naruszającego szereg wzorców konstytucyjnych obszernie analizowanych we wniosku Rady. Sprawa tym samym dojrzała do rozstrzygnięcia merytorycznego, tym samym Krajowa Rada Sądownictwa wnosi o niezwłoczne wyznaczenie rozprawy.**
8. Reasumując Krajowa Rada Sądownictwa podtrzymuje dotychczasowe stanowisko oraz wnosi o nieuwzględnienie przez Trybunał Konstytucyjny stanowiska Ministra Sprawiedliwości.

sędzią dr Anna Dalkowska